

מחשבה קצרה על הדף

הרב יחזקאל הרטמן

מסכת חולין דף כב

בספר כתבי הגרמ"מ (ח"א עמ' שח).

דבר שבינתים

תורין צריכים להיות גדולים, ובני יונה צריכים להיות קטנים. ותחילת הציהוב הוא שלב אמצעי. והגמ' מסתפקת האם זהו בגדר 'ספק', או 'בריה' בפני עצמה.

הצפנת פענח (תרומות השמטות עמ' 117) מייסד שבכל מקום שיש מצב אמצעי העומד ביניים, יש בו מכח ב' הצדדים. הדוגמה המובהקת היא **בין השמשות**, דהיינו שיש בזמן זה ערבוב של אור וחושך, יום ולילה משמשין בערבוביא. ובוזה מבאר הצ"פ את הגמ' כאן, שתחילת הציהוב היא ערבוב של גדלות וקטנות, ויש לדון אם זה ספק או בריה.

ונראה כוונת דבריו ע"פ מוש"כ האריז"ל (עץ חיים שער מב"פ"א) דבין דרגה לדרגה ברוחניות יש **ממוצע**, הכולל את שתי הבחינות. ומביא לכך דוגמא "מה שכתבו חכמי הטבע כי בין הדומם והצומח הוא הקוראל" הנקרא אלמוגים, ובין הצומח והחי הוא אדני השדה הנזכר במסכת כלאים, שהוא כמין כלב גדל בקרקע וטבורו נרשש בקרקע ויונק משם וכשחותרין הטבור שלו מת, ובין החי והמדבר הוא הקוף."

וכך בין השמשות שהוא בין חול לשבת, יש בו משניהם.

בשפת אמת (וירא תר"ג) מוסיף שגם בתוך דרגת 'מדבר' יש ממוצע, דהרי יש בהם את אומות העולם ואת עם ישראל, ומי שעומד ביניהם הוא **ישמעאל**, שנימול ע"י אברהם, ועל כן יש לו חיבור לקדושה. כדי שאוה"ע יוכלו להתגייר צריך שיהיה ביניהם ממוצע, וזהו ישמעאל שעומד בין "אתם קרויים אדם" למי שאינו אדם, ועל כן הוא אינו ממש 'אדם' אלא 'פרא אדם', וזהו "ידו בכל יד כל בו", דהיינו שיש לו יד וחיבור בין עם ישראל ובין עם אוה"ע.

ומו"ר הגר"מ שפירא זצ"ל (בספרנו נחומי ימא עמ' דש) השווה את הדברים למה שמופיע בגר"א שיש יצה"ר של כעסני ותאוני, הכעסני שייך לשפיכות דמים ועבודה זרה, והתאוני שייך הן לגילוי עריות, ושני היצרי האע האלו באים יחד ששני הדברים קשורים זב"ז.

ובגור אריה (בראשית ו, יא) מבאר דמה ש'השחתה' מתייחסת לערוה וע"ז, "כי מאחר שהוא ניסת אל הדבר שהוא רע, הוא נשחת, כי דבר שהוא רע הוא נשחת". כלומר, אלו ב' מיני היצה"ר העיקריים.

ובאדרת אליהו (בראשית ד, כג) מבאר שזה כוונת רז"ל (סוכה נב, ב) "אם פגע בך מנוול זה משכהו לבהמ"ד, אם אבן הוא נימוח ואם ברזל הוא מתפוצץ", דפירושו הוא שאם נמשך האדם בתאוה, נימוח במי התורה, ואם ברזל הוא ככעסני, מתפוצץ ע"י אש התורה.

ובמקומות אחרים איתא בגר"א, דאברהם אבינו מידתו חסד ופסולתו הוא ישמעאל, דהיינו יצרא דעריות. יצחק הוא מידת הדין ופסולתו הוא עשיו דהיינו הכעסני, דהיינו עבודה זרה. יעקב מידתו תורה, ושם אין סיגים ופסולת. מצד אמצע אין שום רע, שזהו הדבר שהופך את היצה"ר לטוב.

ועכ"פ מה שרואים כאן בסוגיא דהשחתה שייכי לשני חלקים אלה, שהם עיקר יצה"ר.

ומובא בספרי חסידות שכאשר אדם נכשל בעריות, מסתלק ממנו צלם אלקים במידה מסוימת, ובכך מוסר המחוסם העיקרי בפני עבודה זרה. וכן להיפך, דהרי כל מה שעבדו ישראל ע"ז הוא להתיר להם עריות, נמצא ששני היצה"ר הללו מגיעים זה לצד זה. וצורת ההתגברות היא ע"י התורה, וזו עיקר עבודתינו.

דף כג

דף כד

השחתה

כל מקום שנאמר השחתה אינו אלא דבר ערוה וע"ז.

כהנים נפסלים בפומין, לויים בשנים

כהנים נפסלים במומין, ולויים נפסלים בשנים.

רבי ראובן מרגליות זצ"ל מביא מספר "כללי קיצור ספר הפליאה" שנכתב ע"י הרדב"ז, דכהן מידתו חסד (כל השפע יורד דרך ברכת כהנים) ולוי מידתו דין (שומרי משמרת הקודש, לשים כל דבר במקומו המוגדר). 'שנים' שייכים לחסד ו'מומין' שייכים לדין וכפי שיתבאר.

מובא בשם הגר"א ע"י תלמידו הגרמ"מ משקלוב (בספרו מים אדירים עמ' רסז): "כי שמעתי מאדמו"ז הגאון ז"ל כך קבלה בידיו מן הגאונים איש מפי איש עד מרע"ה שכל עבודה זרה היה צריך עבודת דבר ערוה, ולכן כתיב אצל כל ע"ז ויונו אחר הבעלים וקם העם הזה וזנה". וכן מובא

אלא במי שדעתו שפלה. ומובא המעשה בבת הקיסר ששאלה את רבי יהושע בן חנניה על כך שתורה מפוארת שוכנת בכלי מכוער, והשיב לה שכמו שאת היין יש לשמור בכלי חרס פשוטים ולא בכלי כסף, כך התורה טוב לה לשכון בכלי מכוער.

המהר"ל (נתיב התורה פ"ח ונתיב הענוה פ"ב) מבאר שהתורה היא עצם רוחני, וכדי שאדם יאחו בתורה הוא צריך להיות רוחני ולבטל את גשמיותו. אין שייך שהתורה תתקיים בדבר שעומד לעצמו כגסי הרוח, בדומה ליין שאינו יכול לשכון בכלי שיש לו חשיבות עצמית. **צריך שהכלי של התורה יתבטל אליה ויהיה כמוה.**

ועוד מבאר שהתורה היא דבר 'פשוט' וכך הכלי שמחזיק אותה צריך להיות 'פשוט' בענוה ושפלות.

צורת השמירה על היין ועל התורה היא בכלי שמתבטל אל התוכן שלו.

ומבאר אפוא האמרי אמת, שכשם שכלי חרס מקבל טומאה מתוכו כי מצד עצמו אין לו חשיבות ורק נועד להחזיק את תוכנו, כך הוא מוכשר להחזיק תורה.

אדם צריך לדעת שהוא מיועד להיות כלי קיבול, וכל מה שיש לו הוא מקבל מהקב"ה. זהו "אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה".

דף כו

נוסח הבדלה

בסוף הפרק הגמ' מביאה את נוסח ההבדלה שהיא: "המבדיל בין קודש לחול בין אור לחושך בין ישראל לעמים בין יום השביעי לששת ימי המעשה".

השל"ה (מסכת חולין תורה אור אות מט) מבאר: כל אדם המפריש עצמו מעניני עוה"ז, יכול להתחבר לשבת גם בימי חול. ולכן אנו אומרים במשך השבוע "שני בשבת, שלישי בשבת וכו'", שאנו סופרים גם את ימי החול כפונים אל השבת. על כן מסכת חולין נקבעה בסדר **קדשים**, שביכולת האדם לקדש את עניני החולין (כפי שהבאנו בתחילת המסכת).

אך כל זה שייך רק בעם ישראל ולא באוה"ע. זהו "בין קודש לחול ובין ישראל לעמים" שאצל החול עצמו יש הבדל בין ישראל לעמים.

באופן דומה מביא הפרי צדיק (פרשת יתרו בהבדלה), ומקדים לשאול מה הפירוש שמבדילים על הכוס, הלא יין הוא ענין של שמחה, ובשלמא בקידוש אנו שמחים על כניסת השבת, אך ביציאתה לשמחה מה זו עושה? אלא, שלשונות ההבדלה קשורים זה לזה והכל קאי על שבת. "בין אור לחושך" קאי על שבת, דאור הגנוז שולט בשבת, וימי החול הם חושך לעומת זה. "בין ישראל לעמים" היינו שאצל ישראל כשיוצאים לימות השבוע, כל המהלך הוא להגיע בסוף השבוע הבא לשבת נוספת, שכל עניני החומר שעוסקים בהם בימי השבוע, הכל כדי ליצור בסיס לעניני הרוח. "זכור מלפניו ושומר מלאחריו", ששומר וממתין להגיע לשבת הבאה.

ויסוד הדבר מופיע גם בריקאנטי (פרשת אמור) שכתב שהמום רמז למידת הדין והזיקנה למידת החסד, ומביא מהמכילתא שהקב"ה נגלה בסיני כזקן מלא רחמים, ועל הים **כצעיר איש מלחמה**. הזקן מסמל חסד והשפעה, והצעיר מבטא גבורה וכוח.

פירוש המושג 'מום' הוא דבר שנגרע מערכו, והוא שייך למידת הדין שמגביל את המצב ויש לו דרישות כיצד הדבר צריך להיראות ולהופיע. ועל כן, כאשר כהנים יש בהם מום, כבר אינם יכולים לנהוג במידת החסד. ולהיפך בלויים, שכאשר מגיעים לזיקנה ששייכת לחסד, כבר אינם יכולים לנהוג במידת הדין. ואילו מום אינו מפריע לעבודתם.

והדבר מתבאר יותר בשפת אמת (חיי שרה תרנ"ה) ומביא מהמדרש שאברהם תבע זיקנה ויצחק תבע יסורים, והביאור, דעיקר רצון האבות היה לקרב את בני ישראל ליר"ש ותשובה. ומידת אברהם היא חסד, וכיצד אפשר לקרבם לכך, ע"י זיקנה, וכמו שכתוב באיוב "רוב שנים יודיעו חכמה", שמיישב האדם את עצמו כמה חסדים עובר עליו במשך חייו, וכך מתקרב אל ה'. יצחק מידתו דין, ומידת הגבורה מביאה יסורים ובכך מתקרב האדם אל הקב"ה.

נמצא שאברהם מצד החסד תובע זיקנה, ויצחק מצד הדין תובע יסורים. ונאמר בפסוק "ויהי כי זקן יצחק ותכניה עיניו", והיינו דבסופו של דבר, מידת הדין צריכה להתבטל למידת החסד. ובשיעורים בעבר ביארנו בשם הרמח"ל דכל ענינה של מידת הדין היא להיות כלי למידת החסד, ע"י שאם יהיה רק חסד טהור, יהיה בדבר 'נהמא דכיסופא', ומידת הדין באה לתת את האפשרות להיטיב הטבה שלימה. ולכן בסוף חיי יצחק, מידתו כהה.

וממשיך השפת אמת לבאר באופן נפלא, דלכן כשלוים מגיעים לזיקנה, כבר אינם שייכים לדין, שהרי תכליתו של הדין היא להפוך לחסד, דאין העולם יכול לעמוד בדין, על כן לויים נפסלים בשנים.

דף כה

כלי חרס מיטפא פאורו

כלי חרס מיטפא מתוכו ולא מגבו.

השפ"א (שלה תרל"ג) מביא בשם זקנו החידושי הרי"מ, שהטעם שכלי חרס מק"ט רק מתוכו, מפני שאין לו חשיבות מצד עצמו אלא רק מצד השימוש שלו שהוא בפנים.

ודומה למה שכתוב כאן בגמ' בע"ב דכלי מתכת עשויים לכבוד, משא"כ בחרס שהוא ההיפך מכך.

ומוסיף השפ"א שכך אדם צריך להיות - שיבטל את גופו ככלי חרס, למה שבתוכו, דהיינו הנשמה.

האמרי אמת (שבועות תרע"ד) מקשר את הדברים לגמ' בתענית (ז, א) מפני מה נמשלו דברי תורה לג' משקין הללו - יין מים וחלב, מה ג' משקין הללו אין מתקיימין אלא בפחות שבכלים, אף דברי תורה אין מתקיימין

ומוסיף שככל שמלאך המוות מתאמץ יותר, כך הטומאה יתירה. אדם שמזלו מרובה ומאריך ימים יותר מכל הבע"ח, מלאך המוות צריך להתעסק עמו מאוד, וטומאתו חמורה. בבהמה וחיה שחיותם פחותה, יש טומאה פחות חמורה. ובעופות יש טומאה פחותה עוד יותר. ובדגים שאין מיתתן ע"י מלאך המוות, אין טומאה כלל.

ומביא עוד וכן איתא בריקאנטי, דענין השחיטה הוא שלא ישלוט בה מלאך המוות (שאינו שולט אלא במתה מעצמה). מעתה, בהמה וחיה שיש להם חיות גדולה, כדי להנצל ממלאך המוות צריך לשחות ב' סימנים כדי שלא יהא מקום שליטה למלאך המוות, וכו' לענין עוף ודגים.

ויש להוסיף, מה דאיתא בספרים הנ"ל, שככל שהדבר יותר חומרי, יש למלאך המוות יותר כוח בו. וכאמור לעיל, בהמה וחיה הם חומריים ביותר, ועוף פחות, ודגים כלל לא.

הצד השווה בכל הביאורים, שהשחיטה באה לזכך ולטהר את הבשר, ולהפקיעו מידי כוחות הטומאה.

וראה בספרנו נחותי ימא (מאמר ט) במה שביאר הגר"מ שפירא זצ"ל, שהבהמות שייכות ליבשה שהוא מקום החומר, הדגים שייכים לים שהוא בלי גבול, בגדר רוחני. והעופות מעופפים באויר הפתוח מעל היבשה ועל כן הם במצב אמצעי.

דף נח

גימטריא

וזבחת כאשר צויתך, מלמד שנצטוו משה על רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה.

וביארנו התוס': י"מ דדריש בגימטריא (היינו ראשי תיבות) דכאשר - אל"ף אחד בעוף, ש"ן שנים בבהמה, ר"ש רובו של אחד כמוהו, רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה. ראשי תיבות למפרע של כאשר הוי רובו של אחד כמוהו.

ובדעת זקנים מבעלי התוס' (דברים יב, כא) כתבו בשם הר"י מקורב"ל "כאשר צויתך עולה [בגימטריא] כמו רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה".

נמצא שגימטריא מוהוה מקור להלכה.

בספר קול הרמ"ז (ניר פ"א משנה ג) כתב שהגמטריא (שממנה לומדים ימי נזירות) היא אחת מל"ב מדות של ר"א בן רבי יוסי הגלילי.

ל"ב מידות אלה נדפסו בסוף מס' ברכות, וזוהי דרך אחרת מ"ג המידות של רבי ישמעאל, ואכן המידה ה"כט היא גימטריא, ובתרי אפי: חילוף אותיות וחשבון אותיות.

אך צריך ביאור דבאבות (ג, יח) איתא 'גימטריאות פרפראות לחכמה', הרי שאין הן גופי תורה. ואמנם המהר"ל שם מבאר דאין הכוונה שם לגימטריות דידן, אלא לחכמת התשבורת. אך רש"י ורע"ב לומדים שמדובר על חשבון האותיות הידוע בשם 'גימטריא'. ובתו"ש שם מביא שיש את החכמה האלוקית שלומדים מספר יצירה לחשב את האותיות

נמצא שהיין של ההבדלה מורה על השמחה שאנו מגיעים ימות החול ושם מבחינים במעלת ישראל.

ונצרך מה שכתוב בשם משמואל (פרשת תרומה תרע"ג) שעיקר ההבדלה הוא ג' ההבדלות - בין קודש לחול ובין אור לחושך ובין ישראל לעמים (ואילו "בין יום השביעי וכו'", הוא רק מדין 'מעין החתימה'), והיינו כנגד "עולם שנה נפש", עולם הוא בחינת המקום, שנה היא בחינת הזמן, ונפש היא בחינת האדם.

נפש (אדם) - בין ישראל לעמים.

שנה (זמן) - בין קודש לחול (זמני קודש וחול).

עולם (מקום) - בין אור לחושך, דאיתא באריז"ל לחושך הוא עולם הבריאה שמכיון שזהו מקום גבוה אין האדם יכול לראות שם והוא חשון עבורו, ואילו בעולם היצירה הוא בחינת אור, שאפשר לאדם לראות. קודש הקדשים נקרא עולם הבריאה ואהל מועד נקרא עולם היצירה, נמצא דבין אור לחושך הוא ההבדלה בין מוחיצות אלה.

העולה מדברינו, דאנו מבטאים את ג' החילוקים הבסיסיים בתוך העולם על כל רבדיו.

דף נז

בהפה עוף ודגים

"דרש עובר גלילאה, בהמה שנבראה מן היבשה הכשירה בשני סימנים. דגים שנבראו מן המים הכשירים בלא כלום. עוף שנבראת מן הרקק הכשירו בסימן אחד."

המהרש"א מבאר שככל שדבר יותר רחוק מגלגל המזלות הוא יותר גשמי וחומרי. הארץ היא היסוד התחתון החומרי ביותר, ויסוד המים הוא מעליו. הבהמה שהיא חומר גס נצרכת שני סימנים כדי לזכך אותה, ועוף הוא אמצעי, ודגים שכולם מן המים, אין צריכין זיכוך.

בבן יהודע מוסיף, דמים במילוי הוא - מ"ם, יו"ד, מ"ם, והאותיות שלא נהגות הן "דומם", כלומר שכוח החיות שנברא מן המים הוא דומם שאינו בריא וחזק.

עוד כתב שהמים דוחים את כח הטומאה (וכישוף מתבטל במים), ולכן דגים שנבראו מן המים אין דבקה בהם רוח הטומאה, וניתרים באסיפה בעלמא.

וכ"כ הענין יוסף (בשם ספר נור הקודש), ששחיטה היא לזכך את החומר כמפורש בזוהר, ובריות המים שאין מקבלין טומאה אין צריכין שחיטה.

בעינין יעקב מוסיף שהאדמה נתקללה בחטא אדה"ר, ועל כן היוצא מן האדמה צריך תיקון טפי.

והנה התורת חיים מייסד כאן יסוד עצום: כאשר בהמה וחיה מתים מעצמם, הדבר קורה ע"י מלאך המוות, וכמו שאמרה הגמ' בב"מ לענין מיתת בהמה "מלאך המוות מה לי הכא מה לי התם". וזה ענין טומאת נבילה.

וצירופיהן, אך אין זה עיקר החכמה שמושגת בעיני ובמחקר. ומעתה צ"ב איך ניתן ללמוד מגימטריא הלכות בתורה.

והנה בספר הגאולה המיוחס לרמב"ן מביא שבני אדם טוענים שגימטריא היא דבר חסר משמעות, דכל אדם יכול לעשות גימטריאות ללא גבול. אך מבאר, "אבל קבלה ביד רבותינו חכמי התלמוד הקדושים ז"ל כי נמסרו למשה בסיני גימטריאות ידועות להיות זכר ואות לענין הנאמר על פה, עם שאר התורה שבע"פ, בענין אגדה, ומהן באיסור והיתר, כמו שאמרו סתם נזירות ל' יום דכתיב יהיה, והענין הזה כענין הגזרה שוה שהרבה גופי תורה תלוין בה, והוא ענין שיכול אדם להוציא ממנו דברים רעים וסותרים עיקרי התורה, אלא שאמרו בה אין אדם דן גז"ש מעצמו."

נמצא דיש ב' סוגי גימטריא: ישנה גימטריא שממנה לומדים את ההלכות, והיא התקבלה בסיני ואין אדם דן מעצמו. וישנה גימטריא שהיא בגדר ציצין ופרחים לדינים קיימים (וכמו שכתב הבעה"ט בהקדמה), ועל זה אמר "פרפראות לחכמה".

מובא בספר תולדות יעקב שהסטייפלר זצ"ל היה מחשב גימטריאות בעל פה בלילות שבת כשלא היה אור, וזו דוגמה לפרפראות לחכמה.

דף כט

צורת היתר השחיטה

דנה הגמ' האם ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף, או שאינה אלא לבסוף. בשו"ת בן פורת להגר"י ענגיל (סי' ד) חוקר בגדר השחיטה, האם ענינה הוא הוצאת החיות של הבהמה, או גזירת הכותב שכך נכשרת הבהמה ולא דוקא הוצאת החיות.

נקובת הושט איכא למ"ד דהויא נבילה. ולכא' כיון שהוושט ננקב בתחילת השחיטה, כבר יצאה חיותו, ומה שייך בזה עוד שחיטה, ומוכח דאין חייב להיות מוגדר הוצאת חיות.

ורוצה לבאר שבנקודה זו נחלקו, דלמ"ד ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף, ההכרח לכך הוא דהרי תחילת השחיטה נוקבת את הוושט, ומוכרח שכבר בתחילה יש גדר שחיטה. אך אידך מ"ד סובר ששחיטה אינה הוצאת החיות, ולכן אין חסרון כך שבתחילתה יש נקב לוושט, וניתן אפוא לומר שהשחיטה היא רק בסופה.

ובדף הקודם דנה הגמ' אם אומרים מחצה כרוב, ורבא אמר שלגבי טריפה צריך רוב הניכר. והקשה אביי דאם לגבי טריפה שאפילו נקב פוסל בעיני רוב הניכר, כ"ש לגבי שחיטה. ומבאר הבן פורת, דרבא ס"ל דשחיטה אינה הוצאת החיות, אך אביי סובר שהיא הוצאת החיות ועל כן לומד ק"ו, אם לגבי טריפה שהיא צורה מסוימת של הוצאה חלקית של החיות, צריך רוב הניכר, שחיטה שהיא הוצאת חיות גמורה על אחת כו"כ שצריך רוב הניכר.

ובזבחים (ל, א) איתא דרבא אמר לאביי דשחיטה היא כמו "לחצות", ואביי משיב מי סברת אינה לשחיטה אלא לבסוף ישנה לשחיטה מתחילה ועד

סוף. נמצא דרבא ואביי נחלקו בנידון זה אם שחיטה לבסוף או מתחילה, וא"ש דאזלי לשיטתייהו וכדביארנו, דרבא ס"ל ששחיטה אינה הוצאת החיות ולכן אינה נלמדת מטרפה, וע"כ שפיר י"ל שאינה לשחיטה אלא לבסוף, אבל אביי ס"ל דשחיטה היא הוצאת חיות, וממילא נלמדת מטרפיה בק"ו, וע"כ צ"ל דישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף.

ומצטרפים הדברים למה שדיברנו בשיעורים הקודמים בשם התורת חיים דענין השחיטה היא להוציא מתחת ידי מלאך המוות, ומובן שיש כאן דיון האם מה שמוציא מתח"י מלאך המוות הוא הוצאת החיות על דינו, או שעצם השחיטה גזה"כ שמעלה אותה מידי מלאך המוות.

דף ל

שיטת רש"י בפסול דפיעוט בתרא

בעי רב פפא החליד במיעוט סימנים מאי, תיקו. רש"י מבאר שלאחר ששחט את רוב הסימנים בהכשר, את המיעוט עשה בפסול. וכיון דסלקא בתיקו אזלינן לחומרא.

והמפרשים מתקשים בדעת רש"י כיצד ניתן לפסול את השחיטה אחר שנכשרה ברוב.

ובתבואת שור (כג, ט) מבאר שאמנם אה"נ לאחר רוב כבר הוכשרה, אך ניתן להמשיך את המעשה, וכשהמשך יהיה פסול, הדבר יפסול למפרע את השחיטה. ומביא דוגמה מזב שטבל ביום השביעי ואח"כ ראה זיבה שנפסל למפרע.

המשיב דבר (ח"ב סי' יד) מבאר באופן אחר, שכל זמן שעוסק באותה המצוה, אף שהיה יכול לסלק עצמו ממנה, כל שממשיך לעשותה ולהרחיב אותה, עדיין יש על זה שם מצוה מוכרחת, והוא יסוד גדול בכל המצוות. ומביא לכך דוגמה ממי שמביא בהמות רבות לחגיגה, שכולן דוחין יו"ט.

הבית הלוי (ח"ב סי' יא) מבאר על דרך זו, ומוסיף דלגבי רוב יש גזה"כ דרובו ככולו, אך זה רק בדיעבד, ועדיף לעשות 'כל', ועל כן כל שסיים את השחיטה, הרי היא ממיטיחה עד שסיים ממש.

נמצא שיש כאן ב' ביאורים, האם אפשר להרוס למפרע, או שבאמת המעשה ממשיך עד תומו.

ונפק"מ, האם אחרי רוב יש לבהמה חזקת כשרות וזבוחה, ולכא' תליא בהנ"ל, דלדעת התב"ש דברוב יש שחיטה מלאה, דין הוא שתהיה חזקת כשרות אחרי הרוב, אך לדעת המשיב דבר והביה"ל, עד שלא סיים את השחיטה אין היא מוחזקת בכשרות.

ועוד נפק"מ (ודומה לזה עמד בזה המשיב דבר) במי שתלש אבר אחרי רוב שחיטה, האם יש כאן אבר מן החי, דלדעת המשיב דבר וביה"ל דכל זמן שעוסק בשחיטה אין היא מסתיימת, יהיה בזה איסור אבמה"ח, ולדעת התבואת שור כיון שהשחיטה הסתיימה כבר אין כאן איסור אבר מן החי.

ויש כאן תפיסה חדשה בצורה שבה שחיטה מתרת את הבהמה.